

Arrest

nr. 306 514 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Charshamba Tapa behorend tot het district Baghlan-e-Jadid, gelegen in de provincie Baghlan. U ging tot de 6de graad naar school en verhuisde in 2019 naar Kabul. Sinds 2020 werkte u zes dagen per week in een kleermakerij. Uw vader werkte van 2011 tot 2019 voor het Afghaanse leger (ANA) in Dar ul Aman, Gardez en Herat.

In maart 2014 bezorgden de taliban via de malik van uw dorp een dreigbrief aan uw vader, waarin ze eisten dat hij met zijn werk voor het leger zou stoppen of dat ze hem anders zouden vermoorden. Uw vader wilde echter niet stoppen met zijn job en bleef aan het werk. In 2018 kwam uw vader op verlof naar huis om uw familie te bezoeken, toen hij onderweg door de taliban werd tegengehouden en meegenomen. De taliban hielden uw vader gedurende één week vast, waarna uw familie het dorpshoofd benaderde om meer informatie omtrent uw vader te krijgen. De dorpsouderen benaderden hierop de taliban en zeiden tegen hen dat ze uw vader moesten vrijlaten omdat hij kinderen had. Ze beloofden de taliban dat uw vader met zijn werk zou stoppen, waarna uw vader weer werd vrijgelaten.

Tot aan de machtsovername woonde u vervolgens samen met uw ouders, uw drie broers en vier zussen in Kabul. Eens de machtsgreep plaatsvond besloot uw vader het land te verlaten omdat hij vreesde dat de taliban hem zouden vermoorden vanwege zijn voormalige werk voor de overheid. Op de vierde dag van de machtsovername vertrok u samen met uw familie richting Turkije. Eenmaal jullie op de grens van Iran en Turkije waren, werd het huis waar jullie verbleven echter aangevallen door de politie, waarna u uw familie kwijtraakte. U reisde samen met enkele andere jongens verder en kwam een week of 10 dagen later in Turkije aan. U contacteerde vervolgens uw familie via de gsm van een andere jongen en vernam dat uw vader gedeporteerd werd naar Nimroz. Uw ouders verhuisden daarna met de rest van het gezin naar uw maternale oom in Kabul.

U vertrok in augustus 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije (waar u op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende). U reisde vervolgens verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar u op 24 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende), Zwitserland en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 30 mei 2022. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door de taliban vanwege het werk van uw vader voor de voormalige overheid. Daarnaast vreest u dat de taliban u als ongelovige zullen beschouwen vanwege uw verblijf in Europa.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw elektronische taskara, kopies van de elektronische taskara's van uw ouders, broers en zussen, kopie van de legerbadge van uw vader en twee opleidingscertificaten van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een vrees voor vervolging door de taliban aan wegens de vroegere werkzaamheden van uw vader voor het Afghaanse nationale leger (ANA) (CGVS, p. 12).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw vaders tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw vader in 1390

(2011) begon te werken in Dar ul Aman, daar gedurende anderhalf jaar werkte en daarna anderhalf jaar werkte in Gardez (CGVS, p. 8). U stelde dat hij vervolgens gedurende twee jaar 'zijn boekje kreeg' en in 1395 (2016) drie maanden opleiding volgde in Gardez, waarna hij één jaar in Dar ul Aman werkte en twee jaar in het district Shindand in Herat (CGVS, p. 8). Hoewel u er wel in slaagde om uw vaders werkplaatsen gedetailleerd te beschrijven, wist u echter niets te vertellen over de functie van uw vader, zijn rang of welke taken hij uitvoerde binnen het leger (CGVS, p. 8). U verklaarde dienaangaande dat uw vader "een soort soldaat was in het leger", doch stelde niet te weten wat hij moest doen als soldaat (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader soms deelnam aan operaties, antwoordde u nietszeggend "zou kunnen" (CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw vader elke zes maanden naar huis kwam om jullie te bezoeken, maar geen verhalen vertelde over zijn werk omdat hij bang was voor de samenleving (CGVS, p. 8). Voorts kon u niet vertellen hoeveel uw vader verdiende en antwoordde u algemeen dat het salaris tussen 13 000 en 30 000 Afgani bedroeg (CGVS, p. 9). Op de vraag of u nog andere dingen kon vertellen over uw vaders werk in het leger, antwoordde u negatief (CGVS, p. 9). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Gezien uw bewering dat uw vader gedurende zes jaar tewerkgesteld was bij het leger en u toen ongeveer 12 à 13 jaar oud was kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis ter zake niet verschoonbaar is (CGVS, p. 8). Daarenboven kan van een persoon die internationale bescherming verzoekt redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemmt temeer gezien u verklaarde dat uw moeder op de hoogte was van uw vaders job en u nog contact heeft met haar (CGVS, p. 8, 9), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader al lang vermist is en jullie geen enkel nieuws hebben over hem (CGVS, p. 7). U stelde dat u hem voor het laatst hoorde twee dagen na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij u sindsdien niet meer heeft gebeld (CGVS, p. 8). Later gevraagd in welke omstandigheden uw vader verdween, antwoordde u dit niet te weten (CGVS, p. 15). U stelde van uw moeder te hebben vernomen dat hij geen contact meer heeft met uw familie en dat uw moeder niet weet waar hij verblijft (CGVS, p. 15). Verder stelde u niet te weten of uw vader thans nog in leven is of niet (CGVS, p. 16). Deze uiterst vage verklaringen omtrent de details van uw vaders beweerde verdwijning doen echter sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader als lid van het ANA (zie supra). Door het afleggen van weinig geloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader slaagt u er bijgevolg evenmin in om de beweerde verdwijning van uw vader concreet aannemelijk te maken.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U maakte echter onvoldoende aannemelijk een familielid te zijn van iemand die betrokken was bij de ANSF en legde geen aannemelijke verklaringen af die kunnen overtuigen van dergelijke wraakacties (zie infra).

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw **persoonlijke problemen met de taliban** niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat uw vader op de vierde dag van de machtsovername besliste dat jullie het land moesten verlaten uit schrik dat de taliban jullie zouden vermoorden vanwege zijn voormalige job voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 6, 12). U stelde dat uw vader in het verleden reeds bedreigd en gearresteerd was (respectievelijk in 1393 en 1397) door de taliban en daarna door tussenkomst van de dorpsouderen op borg werd vrijgelaten (CGVS, p. 14). Gevraagd op welke voorwaarde uw vader toen werd vrijgelaten, stelde u dat de dorpsouderen aan de taliban beloofden dat uw vader niet naar zijn werk zou terugkeren (CGVS, p. 13). Na zijn vrijlating, zo stelde u, ging uw vader rechtstreeks naar zijn werkplaats en bleef daar gedurende één jaar tot hij met zijn job voor het leger stopte (CGVS, p. 13). Indien de taliban daadwerkelijk uw vader wilden vermoorden vanwege zijn job en hem hiertoe

zelfs ontvoerden, is het evenwel erg bevreemdend dat ze hem opnieuw zouden vrijlaten louter na de mondelinge belofte van de dorpsouderen dat uw vader met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 12, 13). Door uw vader vrij te laten zouden de taliban uw vader bovendien de tijd en ruimte hebben gegeven om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate halfslachtig zouden optreden indien ze uw vader daadwerkelijk viseerden. In het verlengde hiervan is het eveneens weinig aannemelijk dat uw vader in de eerste maand van 1393 (april 2014) een dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen waarin ze eisten dat hij met zijn werk moest stoppen of hem anders zouden vermoorden, en daarna gedurende vijf jaar verder voor het leger bleef werken (CGVS, p. 13). U stelde voorts dat de taliban niet op andere manieren met uw vader communiceerden (CGVS, p. 13). Indien de taliban uw vader effectief viseerden en wilden vermoorden is het echter weinig plausibel dat ze niet meer acties ondernamen om uw vader onder druk te zetten, gelet op hun kwalijke reputatie. Deze vaststellingen doen dan ook ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van uw vader met de taliban.

Ook uw beweringen omtrent **het vervolg van uw beweerde problemen met de taliban** konden niet overtuigen. U verklaarde dat er tijdens de periode nadat uw vader met zijn werk voor het leger stopte en de machtsovername geen andere incidenten gebeurden (CGVS, p. 14). Gevraagd of de taliban u ooit persoonlijk benaderden, stelde u van niet (CGVS, p. 14). Verder benaderden de taliban niemand anders van uw familie dan uw vader, zo gaf u aan (CGVS, p. 14). Op de vraag om welke reden de taliban u zouden willen vermoorden, antwoordde u dat de taliban u als ongelovige zullen beschouwen omdat u naar Europa bent gekomen en u als niet-moslim zullen aanzien (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat toen u nog in Baghlan woonde, de taliban kwaad waren op u omdat u niet naar de madrassa ging en de koran niet leerde (CGVS, p. 14). Bijkomend gevraagd wat de taliban deden tegenover u, reageerde u dat ze niets deden omdat u toen nog te jong was, maar u soms sloegen toen u hen onderweg tegenkwam (CGVS, p. 14). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, kan uit de door u aangereikte verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. Daarnaast is uw verklaring soms geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in uw hoofde.

Voorts verklaarde u dat het gasthuis waar u verbleef aan de grens van Iran en Turkije 's nachts door de politie werd aangevallen, waarna u uw familie kwijtraakte (CGVS, p. 12, 15). Gevraagd welke afspraken u maakte met uw familie voor de reis, antwoordde u dit niet te weten omdat uw vader en maternale oom een smokkelaar contacteerden (CGVS, p. 15). Op de vraag hoe jullie contact gingen houden tijdens de reis, reageerde u dat jullie altijd samen reisden (CGVS, p. 15). U wist verder niet te vertellen wat er met uw familie gebeurde nadat u samen met enkele andere jongens het gasthuis verliet (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u een week à tien dagen later Turkije bereikte en via een gsm van een andere jongen contact nam met uw vader, die u zei dat u alleen verder mocht reizen (CGVS, p. 12). Dat uw vader u alleen verder zou laten reizen is echter opvallend, gelet op uw bewering dat uw familie vanwege zijn beweerde profiel voor het leger het land besloot te verlaten uit vrees voor de taliban (CGVS, p. 14). Dat uw vader als enige over een gsm beschikte en jullie geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe jullie tijdens de reis met elkaar contact zouden houden mag evenzeer verbazen (CGVS, p. 15). Verwacht kan worden dat uw familie er alles aan zou doen om u te beschermen tegen de mogelijke risico's die deze reis met zich meebracht, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Verder beweerde u dat uw vader na zijn deportatie naar Afghanistan samen met uw moeder in Kabul ging wonen bij uw maternale oom, hetgeen echter ook sterk mag verbazen, gelet op uw bewering dat uw vader erg bang was voor de veiligheidssituatie ondanks uw stelling dat Kabul veilig was en daarom het land wilde verlaten (CGVS, p. 14). Zoals reeds gesteld kan het CGVS evenmin geloof hechten aan de latere beweerde verdwijning van uw vader, zodat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Daarenboven verklaarde u dat uw moeder het thans "niet slecht" stelt, en zei u dat uw moeder en jongere broers geen problemen hebben in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Tot slot verklaarde u dat de taliban u zouden viseren vanwege het feit dat u niet naar de madrassa ging en geen koranles volgde, zodat zij u als niet-moslim zouden beschouwen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u een hekel had aan de madrassa omdat de jongens die daar heen gingen door de taliban werden misbruikt gezien ze jihad moesten doen tegen de soldaten en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 14). U stelde in dit verband dat u nooit koranles volgde en niet geïnteresseerd bent in het volgen van de ramadan (CGVS, p. 14, 16). Evenwel laat u na enige andere concrete elementen aan te brengen over waarom u geen praktiserende moslim zou zijn en/of over de eventuele impact hiervan op uw (godsdienstige) identiteit of op uw mogelijkheid om zich ingeval van terugkeer zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving. U verklaarde bovendien dat u hier in België een moskee bezocht tijdens het Suiker- en Offerfeest en dat u nog bidt in het centrum (CGVS, p. 7). Daarnaast antwoordde u bevestigend op de vraag of u moslim en Pashtun bent (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u hier in België naar school gaat, alcohol wil drinken en een

relatie heeft met een Italiaans meisje, Lodevika (CGVS, p. 16). U stelde dat u sinds zeven maanden samen bent en elkaar kent van school (CGVS, p. 16). Gevraagd of jullie elkaar soms zien buiten school, antwoordde u van niet omdat ze problemen heeft met haar familie en zij niet willen dat ze als christen contact heeft met een moslim (CGVS, p. 16). Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie zou hebben met een westers meisje – over wie u slechts beperkte verklaringen aflegde – kan evenwel niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U identificeerde zichzelf gedurende uw onderhoud bij het CGVS overigens ook als moslim (CGVS, p. 7, 16). U toont evenmin aan dat u door uw relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Op basis van voorgaande bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw elektronische taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw ouders, broers en zussen zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de neergelegde certificaten inzake uw vaders werk, merkt het CGVS op dat u dienaangaande niet kon verklaren welke dienst deze documenten opmaakte (CGVS, p. 5, 6). Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het verder te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt inzake de neergelegde legerbadge van uw vader, waarvan u evenmin kon vertellen welke dienst deze opmaakte (CGVS, p. 5). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'.

Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donoraafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot net geen 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder stelt u dat u nog contact heeft met uw oom en moeder in Afghanistan (CGVS, p. 3, 8, 10). Zoals reeds gesteld gaf u tevens aan hier in België te bidden in het opvangcentrum en de moskee te bezoeken voor het Suiker- en Offerfeest (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3-4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een vrees voor vervolging door de taliban aan wegens de vroegere werkzaamheden van uw vader voor het Afghaanse nationale leger (ANA) (CGVS, p. 12).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw vaders tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw vader in 1390 (2011) begon te werken in Dar ul Aman, daar gedurende anderhalf jaar werkte en daarna anderhalf jaar werkte in Gardez (CGVS, p. 8). U stelde dat hij vervolgens gedurende twee jaar ‘zijn boekje kreeg’ en in 1395 (2016) drie maanden opleiding volgde in Gardez, waarna hij één jaar in Dar ul Aman werkte en twee jaar in het district Shindand in Herat (CGVS, p. 8). Hoewel u er wel in slaagde om uw vaders werkplaatsen gedetailleerd te beschrijven, wist u echter niets te vertellen over de functie van uw vader, zijn rang of welke taken hij uitvoerde binnen het leger (CGVS, p. 8). U verklaarde dienaangaande dat uw vader “een soort soldaat was in het leger”, doch stelde niet te weten wat hij moest doen als soldaat (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader soms deelnam aan operaties, antwoordde u nietszeggend “zou kunnen” (CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw vader elke zes maanden naar huis kwam om jullie te bezoeken, maar geen verhalen vertelde over zijn werk omdat hij bang was voor de samenleving (CGVS, p. 8). Voorts kon u niet vertellen hoeveel uw vader verdiende en antwoordde u algemeen dat het salaris tussen 13 000 en 30 000 Afgani bedroeg (CGVS, p. 9). Op de vraag of u nog andere dingen kon vertellen over uw vaders werk in het leger, antwoordde u negatief (CGVS, p. 9). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Gezien uw bewering dat uw vader gedurende zes jaar tewerkgesteld was bij het leger en u toen ongeveer 12 à 13 jaar oud was kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis ter zake niet verschoonbaar is (CGVS, p. 8). Daarenboven kan van een persoon die internationale bescherming verzoekt redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemt temeer gezien u verklaarde dat uw moeder op de hoogte was van uw vaders job en u nog contact heeft met haar (CGVS, p. 8, 9), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich

hierover te informeren. Dat u naliert dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#) en de EUAA Country Guidance **Afghanistan** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader al lang vermist is en jullie geen enkel nieuws hebben over hem (CGVS, p. 7). U stelde dat u hem voor het laatst hoorde twee dagen na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij u sindsdien niet meer heeft gebeld (CGVS, p. 8). Later gevraagd in welke omstandigheden uw vader verdween, antwoordde u dit niet te weten (CGVS, p. 15). U stelde van uw moeder te hebben vernomen dat hij geen contact meer heeft met uw familie en dat uw moeder niet weet waar hij verblijft (CGVS, p. 15). Verder stelde u niet te weten of uw vader thans nog in leven is of niet (CGVS, p. 16). Deze uiterst vage verklaringen omtrent de details van uw vaders beweerd verdwijning doen echter sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader als lid van het ANA (zie supra). Door het afleggen van weinig geloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader slaagt u er bijgevolg evenmin in om de beweerd verdwijning van uw vader concreet aannemelijk te maken.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U maakte echter onvoldoende aannemelijk een familielid te zijn van iemand die betrokken was bij de ANSF en legde geen aannemelijke verklaringen af die kunnen overtuigen van dergelijke wraakacties (zie infra).

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw **persoonlijke problemen met de taliban** niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat uw vader op de vierde dag van de machtsovername besliste dat jullie het land moesten verlaten uit schrik dat de taliban jullie zouden vermoorden vanwege zijn voormalige job voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 6, 12). U stelde dat uw vader in het verleden reeds bedreigd en gearresteerd was (respectievelijk in 1393 en 1397) door de taliban en daarna door tussenkomst van de dorpsouderen op borg werd vrijgelaten (CGVS, p. 14). Gevraagd op welke voorwaarde uw vader toen werd vrijgelaten, stelde u dat de dorpsouderen aan de taliban beloofden dat uw vader niet naar zijn werk zou terugkeren (CGVS, p. 13). Na zijn vrijlating, zo stelde u, ging uw vader rechtstreeks naar zijn werkplaats en bleef daar gedurende één jaar tot hij met zijn job voor het leger stopte (CGVS, p. 13). Indien de taliban daadwerkelijk uw vader wilden vermoorden vanwege zijn job en hem hiertoe zelfs ontvoerden, is het evenwel erg bevreemdend dat ze hem opnieuw zouden vrijlaten louter na de mondelinge belofte van de dorpsouderen dat uw vader met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 12, 13). Door uw vader vrij te laten zouden de taliban uw vader bovendien de tijd en ruimte hebben gegeven om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate halfslachtig zouden optreden indien ze uw vader daadwerkelijk viseerden. In het verlengde hiervan is het eveneens weinig aannemelijk dat uw vader in de eerste maand van 1393 (april 2014) een dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen waarin ze eisten dat hij met zijn werk moest stoppen of hem anders zouden vermoorden, en daarna gedurende vijf jaar verder voor het leger bleef werken (CGVS, p. 13). U stelde voorts dat de taliban niet op andere manieren met uw vader communiceerden (CGVS, p. 13). Indien de taliban uw vader effectief viseerden en wilden vermoorden is het echter weinig plausibel dat ze niet meer acties ondernamen om uw vader onder druk te zetten, gelet op hun kwalijke reputatie. Deze vaststellingen doen dan ook ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de beweerd problemen van uw vader met de taliban.

Ook uw beweringen omtrent **het vervolg van uw beweerd problemen met de taliban** konden niet overtuigen. U verklaarde dat er tijdens de periode nadat uw vader met zijn werk voor het leger stopte en de machtsovername geen andere incidenten gebeurden (CGVS, p. 14). Gevraagd of de taliban u ooit persoonlijk benaderden, stelde u van niet (CGVS, p. 14). Verder benaderden de taliban niemand anders van uw familie dan uw vader, zo gaf u aan (CGVS, p. 14). Op de vraag om welke reden de taliban u zouden willen vermoorden, antwoordde u dat de taliban u als ongelovige zullen beschouwen omdat u naar Europa bent

gekomen en u als niet-moslim zullen aanzien (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat toen u nog in Baghlan woonde, de taliban kwaad waren op u omdat u niet naar de madrassa ging en de koran niet leerde (CGVS, p. 14). Bijkomend gevraagd wat de taliban deden tegenover u, reageerde u dat ze niets deden omdat u toen nog te jong was, maar u soms sloegen toen u hen onderweg tegenkwam (CGVS, p. 14). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, kan uit de door u aangereikte verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. Daarnaast is uw verklaring soms geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in uw hoofde.

Voorts verklaarde u dat het gasthuis waar u verbleef aan de grens van Iran en Turkije 's nachts door de politie werd aangevallen, waarna u uw familie kwijtraakte (CGVS, p. 12, 15). Gevraagd welke afspraken u maakte met uw familie voor de reis, antwoordde u dit niet te weten omdat uw vader en maternale oom een smokkelaar contacteerden (CGVS, p. 15). Op de vraag hoe jullie contact gingen houden tijdens de reis, reageerde u dat jullie altijd samen reisden (CGVS, p. 15). U wist verder niet te vertellen wat er met uw familie gebeurde nadat u samen met enkele andere jongens het gasthuis verliet (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u een week à tien dagen later Turkije bereikte en via een gsm van een andere jongen contact nam met uw vader, die u zei dat u alleen verder mocht reizen (CGVS, p. 12). Dat uw vader u alleen verder zou laten reizen is echter opvallend, gelet op uw bewering dat uw familie vanwege zijn beweerde profiel voor het leger het land besloot te verlaten uit vrees voor de taliban (CGVS, p. 14). Dat uw vader als enige over een gsm beschikte en jullie geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe jullie tijdens de reis met elkaar contact zouden houden mag evenzeer verbazen (CGVS, p. 15). Verwacht kan worden dat uw familie er alles aan zou doen om u te beschermen tegen de mogelijke risico's die deze reis met zich meebracht, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Verder beweerde u dat uw vader na zijn deportatie naar Afghanistan samen met uw moeder in Kabul ging wonen bij uw maternale oom, hetgeen echter ook sterk mag verbazen, gelet op uw bewering dat uw vader erg bang was voor de veiligheidssituatie ondanks uw stelling dat Kabul veilig was en daarom het land wilde verlaten (CGVS, p. 14). Zoals reeds gesteld kan het CGVS evenmin geloof hechten aan de latere beweerde verdwijning van uw vader, zodat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Daarenboven verklaarde u dat uw moeder het thans "niet slecht" stelt, en zei u dat uw moeder en jongere broers geen problemen hebben in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Tot slot verklaarde u dat de taliban u zouden viseren vanwege het feit dat u niet naar de madrassa ging en geen koranles volgde, zodat zij u als niet-moslim zouden beschouwen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u een hekel had aan de madrassa omdat de jongens die daar heen gingen door de taliban werden misbruikt gezien ze jihad moesten doen tegen de soldaten en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 14). U stelde in dit verband dat u nooit koranles volgde en niet geïnteresseerd bent in het volgen van de ramadan (CGVS, p. 14, 16). Evenwel laat u na enige andere concrete elementen aan te brengen over waarom u geen praktiserende moslim zou zijn en/of over de eventuele impact hiervan op uw (godsdienstige) identiteit of op uw mogelijkheid om zich ingeval van terugkeer zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving. U verklaarde bovendien dat u hier in België een moskee bezocht tijdens het Suiker- en Offerfeest en dat u nog bidt in het centrum (CGVS, p. 7). Daarnaast antwoordde u bevestigend op de vraag of u moslim en Pashtun bent (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u hier in België naar school gaat, alcohol wil drinken en een relatie heeft met een Italiaans meisje, Lodevika (CGVS, p. 16). U stelde dat u sinds zeven maanden samen bent en elkaar kent van school (CGVS, p. 16). Gevraagd of jullie elkaar soms zien buiten school, antwoordde u van niet omdat ze problemen heeft met haar familie en zij niet willen dat ze als christen contact heeft met een moslim (CGVS, p. 16). Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie zou hebben met een westers meisje – over wie u slechts beperkte verklaringen aflegde – kan evenwel niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U identificeerde zichzelf gedurende uw onderhoud bij het CGVS overigens ook als moslim (CGVS, p. 7, 16). U toont evenmin aan dat u door uw relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Op basis van voorgaande bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw elektronische taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw ouders, broers en zussen zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de neergelegde certificaten inzake uw vaders werk, merkt het CGVS op dat u dienaangaande niet kon verklaren welke dienst deze documenten opmaakte (CGVS, p. 5,

6). Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het verder te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt inzake de neergelegde legerbadge van uw vader, waarvan u evenmin kon vertellen welke dienst deze opmaakte (CGVS, p. 5). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees voor vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees voor de taliban en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker erop wijst dat hij kan vertellen over de periode waarin hij werkte, de werkplaatsen, de veranderingen hieromtrent zijn functie, hoe vaak hij naar huis kwam en welke kleding hij droeg, alsook een inschatting kon maken van het salaris van zijn vader, gaat hij voorbij aan de concrete motivering desbetreffende die voor de duidelijkheid hier wordt hernomen:

“Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw vaders tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw vader in 1390 (2011) begon te werken in Dar ul Aman, daar gedurende anderhalf jaar werkte en daarna anderhalf jaar werkte in Gardez (CGVS, p. 8). U stelde dat hij vervolgens gedurende twee jaar ‘zijn boekje kreeg’ en in 1395 (2016) drie maanden opleiding volgde in Gardez, waarna hij één jaar in Dar ul Aman werkte en twee jaar in het district Shindand in Herat (CGVS, p. 8). Hoewel u er wel in slaagde om uw vaders werkplaatsen gedetailleerd te beschrijven, wist u echter niets te vertellen over de functie van uw vader, zijn rang of welke taken hij uitvoerde binnen het leger (CGVS, p. 8). U verklaarde dienaangaande dat uw vader “een soort soldaat was in het leger”, doch stelde niet te weten wat hij moest doen als soldaat (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader soms deelnam aan operaties, antwoordde u nietszeggend “zou kunnen” (CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw vader elke zes maanden naar huis kwam om jullie te bezoeken, maar geen verhalen vertelde over zijn werk omdat hij bang was voor de samenleving (CGVS, p. 8). Voorts kon u niet vertellen hoeveel uw vader verdiende en antwoordde u algemeen dat het salaris tussen 13 000 en 30 000 Afgani bedroeg (CGVS, p. 9). Op de vraag of u nog andere dingen kon vertellen over uw vaders werk in het leger, antwoordde u negatief (CGVS, p. 9). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Gezien uw bewering dat uw vader gedurende zes jaar tewerkgesteld was bij het leger en u toen ongeveer 12 à 13 jaar oud was kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis ter zake niet verschoonbaar is (CGVS, p. 8). Daarenboven kan van een persoon die internationale bescherming verzoekt redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemmt temeer gezien u verklaarde dat uw moeder op de hoogte was van uw vaders job en u nog contact heeft met haar (CGVS, p. 8, 9), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt motiveert de verwerende partij wel degelijk waarom verzoekers leeftijd zijn gebrekkige kennis van het werk van zijn vader bij het leger niet kan verschonen.

“Gezien uw bewering dat uw vader gedurende zes jaar tewerkgesteld was bij het leger en u toen ongeveer 12 à 13 jaar oud was kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis ter zake niet verschoonbaar is.” Gelet op zijn leeftijd van 12 à 13 jaar mocht wel degelijk iets concretere informatie worden verwacht te meer zijn vader gedurende zes jaar tewerkgesteld was bij het leger. Voor de Raad is het ook de discrepantie in verzoekers

verklaringen dat maakt dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, noch verschoonbaar door zijn leeftijd. De Raad acht het in de omschreven context niet aannemelijk dat verzoeker wel in staat blijkt een chronologisch verloop te geven van de plaatsen waar zijn vader was gestationeerd, terwijl hij geen informatie heeft over de functie van zijn vader die hij omschrijft als *“een soort soldaat bij het leger”* en verder helemaal niet weet wat zijn vader in het leger moest doen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook in staat is een beschrijving te geven van de taken van zijn vader nadat hij met het werk voor het leger was gestopt. Hij gaf hierbij aan dat zijn vader bij een privébedrijf werkte in Kabul en ze daar tweedehandszaken en plastic verzamelden om te verkopen aan een ander bedrijf dat vervolgens hiervan tapijten en andere dingen fabriceert (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker hiervan een dergelijke omschrijving kan geven, maar voor de functie van zijn vader bij het leger, op basis waarvan hij internationale bescherming vraagt, niet verder komt dan *“een soort soldaat bij het leger”*. De aangegeven leeftijd van 12 à 13 jaar kan hier dan ook niet als verschuiving dienen. Het is juist omdat verzoeker op dat ogenblik 12 à 13 jaar oud was, dat kan worden verwacht dat hij verklaringen kan afleggen omtrent de functie die zijn vader had, diens rang en de operaties waaraan hij deelnam, weliswaar niet in detail, maar er toch enige notie van heeft eerder dan een chronologisch verloop te geven van diens werkplaatsen. Zijn leeftijd heeft hem bovendien niet verhinderd een chronologisch verloop te geven van de werkplaatsen van zijn vader.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd en culturele context en verder in algemene bewoordingen stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening hield met de mogelijke overwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze of gene informatie al dan niet achter te houden, plaatst hij gelet op wat voorafgaat zijn gebrekkige kennis niet in een ander daglicht. Bovendien licht verzoeker op geen enkele wijze concreet toe waarom zijn vader of familie zijn job en de invulling hiervan voor hem zouden verzwijgen, maar hij blijkt wel op de hoogte te zijn van de opeenvolgende werkplaatsen van zijn vader.

Waar verzoeker het nog heeft over *“gebrek aan diepgaande kennis van wat de oom van verzoeker buitenshuis doet”* en het aannemelijk is in de Afghaanse context waar er minder informatieoverdracht is tussen verschillende generaties en het voor jongelingen niet vanzelfsprekend is om vragen te stellen aan de mannelijke oudere familieleden, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing hoegenaamd geen sprake is van een *“gebrek aan diepgaande kennis van wat de oom van verzoeker buitenshuis doet”*. Met de algemene en niet geconcretiseerde argumentatie dat er minder informatieoverdracht is tussen verschillende generaties en het voor jongelingen niet vanzelfsprekend is om vragen te stellen aan de mannelijke oudere familieleden, kan verzoeker zijn gebrekkige kennis over de functie van zijn vader bij het leger niet verklaren.

Daarnaast wijst verzoeker in het verzoekschrift op zijn minderjarigheid tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht, tijdens zijn vlucht zelf en tijdens het afleggen van zijn verklaringen in de asielprocedure, waarmee de commissaris-generaal volgens hem geen rekening heeft gehouden bij de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen als de herinnering als de reproductie ervan. Uit de stukken van het administratief dossier blijken dat alle persoonlijke onderhoud op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat en zijn voogd die hem bijstonden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Geen van hen haalde er aan dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht omwille van zijn jeugdige leeftijd. De Raad stelt ook vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 augustus 2023 was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al was hij jonger ten tijde van deze feiten, alsook in staat was het belang van zijn verklaringen in te schatten. De Raad merkt in deze op dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker daarnaast op algemene wijze verwijst naar de Afghaanse socio-culturele context, de omwentelingen in het land en naar zijn *“maandenlange traject van Afghanistan naar België”*, meent de Raad dat hij hiermee niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing en/of om aan te tonen of aannemelijk te maken dat deze elementen in zijn hoofd een bijzondere procedurele nood zouden hebben uitgemaakt of zouden uitmaken. In het bijzonder toont hij op generlei wijze

aan dat of op welke wijze deze elementen tot gevolg zouden hebben (gehad) dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de vermeende, voormelde factoren van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden, laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zijn dorp en familie op het moment van de gewelddadige machtsovername van de taliban verliet en zich meteen daarna alleen op weg begaf, dat zijn moeder en andere familieleden onder het gevreesde regime dienen achter te blijven en zich in het verliezende kamp bevinden, dat dit alles een grote impact heeft nagelaten op hem als jonge niet begeleide Afghaan, dat het niet uit te sluiten valt dat de combinatie van dergelijke historische gebeurtenissen en persoonlijk ervaringen een grote impact hebben op de mondelinge weergave van zijn persoonlijke vrees en dat hij een moeilijke reis had in Bulgarije waar er veel werd geslagen en gemarteld. Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het alleen en onbegeleid afleggen van een onzeker en gevaarlijk maandenlange traject van Afghanistan naar België en de grote omwenteling in Afghanistan dat zich net na zijn vertrek afspeelde en waaronder zijn familie momenteel leeft, de verklaring bieden voor onder meer eventuele tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen.

De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog echter ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze omschreven situatie niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Loutere beweringen zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker immers niet *in concreto* aan dat zijn mentale gesteldheid van zulke aard zou zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin wordt geduid wat de precieze aard en de ernst van verzoekers problemen die hij zou hebben omwille van het traject dat hij heeft afgelegd en de omwenteling in Afghanistan waaronder zijn familie leeft, de (mogelijke) invloed op zijn dagelijkse functioneren en de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Verzoeker kan te dezen immers bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn profiel en kwetsbaarheid bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. In zoverre verzoeker zijn onaannemelijke verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd, toont hij ook niet concreet aan op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op de verklaringen die hij aflegde en de motieven van de bestreden beslissing.

Van een persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze minderjarig is of een jeugdige leeftijd heeft, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de gevolgen ervan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De Raad merkt in dit verband voorts op dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn jeugdige leeftijd zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de voorgehouden feiten of dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift vervolgens hekelt dat de commissaris-generaal de documenten die hij voorlegt buiten beschouwing laat omdat het kopieën betreft die eenvoudig te vervalsen zijn, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal te dezen overweegt als volgt:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw elektronische taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw ouders, broers en zussen zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de neergelegde certificaten inzake uw vaders werk, merkt

het CGVS op dat u dienaangaande niet kon verklaren welke dienst deze documenten opmaakte (CGVS, p. 5, 6). Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het verder te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt inzake de neergelegde legerbadge van uw vader, waarvan u evenmin kon vertellen welke dienst deze opmaakte (CGVS, p. 5). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn leeftijd en de Afghaanse context, verklaart noch verschoont hij zijn gebrekkige kennis voor wat betreft de neergelegde certificaten inzake zijn vaders werk en de neergelegde legerbadge. Zo werd vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot één document dat hij desbetreffend neerlegde niet verder kwam dan de stelling dat het over het werk van zijn vader gaat en wanneer hij verder bevraagd werd naar de dienst die dit document opmaakte, het antwoord schuldig moet blijven. Ook bij bevraging naar een ander document geeft verzoeker niets meer dan dat het opnieuw over een document gaat van het leger, dat hij denkt dat het in 1390 is opgemaakt en geeft hij in eerste instantie aan dat het door het leger werd opgemaakt om vervolgens te stellen dat het op het document staat door welke dienst het is opgemaakt en dat hij het niet goed kan lezen.

Niet alleen was verzoeker niet bij machte enigszins enige concrete informatie te geven over zijn vaders werk, evenmin blijkt hij nauwelijks informatie te kunnen verstrekken over de documenten die hij neerlegde ter staving van het werk van zijn vader op basis waarvan hij thans internationale bescherming vraagt.

Van een persoon die internationale bescherming vraagt en dit omwille van het werk van zijn vader, mag wel degelijk meer informatie worden verwacht, ongeacht zijn leeftijd, te meer verzoeker zoals gezegd geen *infans* meer is. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij enigszins kan toelichten door wie deze werden stukken werden opgesteld. Het getuigt van een gebrek aan interesse, dat verzoeker over deze stukken in verband met het werk van zijn vader nagenoeg niets meer kan zeggen dan dat het over zijn werk bij het leger gaat. Verzoeker hult zich wat betreft deze neergelegde documenten dan ook in dezelfde vaagheid zoals hij bij de omschrijving van de functie van zijn vader bij het leger heeft gedaan.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft deze documenten, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Noch in de bestreden beslissing noch in wat voorafgaat wordt gesteld dat de documenten van verzoeker vervalst zijn. Wel wordt verwezen naar de beschikbare objectieve landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, die door verzoeker nergens aan de hand van concrete en geobjectiveerde elementen wordt betwist of weerlegd. Gelet op deze landeninformatie mag de bewijswaarde van de voorgelegde documenten redelijkerwijze worden gerelativeerd. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Gelet op wat voorafgaat werden verzoekers verklaringen onvoldoende specifiek en niet aannemelijk geacht. Bijgevolg kunnen de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, niet geloofwaardig worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Per aanvullende nota van 8 maart 2024 brengt verzoeker de taskara van zijn vader bij, alsook een certificaat uitgaande van “het algemeen bevel voor onderwijs, opleiding en doctrine”, een dreigbrief uitgaande van de taliban naar zijn vader van 25 maart 2014, een opleidingscertificaat uitgaande van het Afghaanse ministerie van Defensie op naam van zijn vader en een badge, al deze documenten vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Wat betreft de neergelegde badge waaruit volgens verzoeker blijkt dat verzoekers vader de rang van soldaat had, stelt de Raad vast dat dit hetzelfde document betreft dat verzoeker reeds eerder neerlegde en wijzigt

dan ook niets aan voorgaande vaststellingen. Hetzelfde moet worden gezegd van het certificaat uitgaande van “het algemeen bevel voor onderwijs, opleiding en doctrine”, waar de rang van soldaat op staat vermeld en van het opleidingscertificaat uitgaande van het Afghaanse ministerie van Defensie op naam van zijn vader en dat in overeenstemming zou zijn met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader drie maanden lang een opleiding volgde in 1395 waar als beroep landmacht en infanterie wordt vermeld. Van verzoeker wordt immers verwacht dat hij duidelijke en correcte verklaringen aflegt omtrent de stukken die hij ter staving van zijn relaas voorlegt en dat hij minstens enige inspanning doet om de juiste inhoud van deze stukken te weten te komen. Verzoekers gebrekkige kennis desbetreffend is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid. Het feit dat uit de thans neergelegde vertalingen blijkt van welke dienst ze afkomstig zijn, wat de rang van zijn vader is, en dat zijn vader een opleiding volgde in 1395 werpt hier dan ook geen ander licht op.

Wat betreft de neergelegde taskara van zijn vader, stelt de Raad vast dat het om een weinig leesbare fotokopie gaat van een papieren taskara, waarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker eerder een elektronische taskara van zijn vader neerlegde, die enigszins afwijkt van deze papieren versie en dit wat betreft de geboortedatum. De Raad kan vaststellen dat op de papieren taskara, geen geboortedatum werd vermeld, maar wel een inschatting werd gemaakt van de leeftijd van zijn vader in 2006 op basis van zijn fysieke verschijning, daar waar op de elektronische taskara een specifieke geboortedatum wordt vermeld, zijnde (..) april 1984.

Hoe dan ook, kan een dergelijke taskara in welke vorm dan ook hoogstens de identiteit van zijn vader aantonen en voegt dit verder niets toe aan verzoekers asielmotieven te meer op deze papieren versie het beroep van zijn vader onleesbaar is.

Met de door verzoeker bijgebrachte dreigbrief stellende dat dit strookt met de door verzoeker afgelegde verklaring dat door de malik van het dorp een dreigbrief naar zijn vader werd gestuurd waarin hij bedreigd werd en gevraagd om met zijn job te stoppen bij gebreke waaraan ze hem zouden viseren en afmaken, kan hij evenmin overtuigen. Voor zover verzoeker wijst op de overeenstemming van dit document met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ook te kennen gaf dat de naam van de malik Haji Mohamad Asim is daar waar in het thans neergelegde document sprake is van mawlawi Abdullah en Abdul Qadeer. Ook stelt de Raad vast dat dit document dateert van 2014 (1393).

Zoals reeds in de bestreden beslissing werd aangekaart acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers vader in 2014 (1393) een dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen waarin ze eisten dat hij met zijn werk moest stoppen of dat ze hem anders zouden vermoorden, en dat zijn vader daarna gedurende vijf jaar verder voor het leger bleef werken. Indien de taliban verzoekers vader effectief viseerden en wilden vermoorden acht de Raad het niet aannemelijk dat ze niet meer acties ondernamen om verzoekers vader onder druk te zetten, gelet op hun kwalijke reputatie. Het neerleggen van deze dreigbrief van 2014 werpt hier dan ook geen ander licht op.

Bovendien zijn de neergelegde stukken allemaal fotokopieën, die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden en voorts uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van dergelijke Afghaanse documenten hoe dan ook erg onzeker is gelet op de wijdverbreide corruptie in het land.

Verwerende partij wordt opnieuw verweten geen rekening te houden met de context en het feit dat de situatie van voor de machtsovername geen uitsluiting kan geven met betrekking tot de toekomstige vrees van verzoeker voor de taliban, die nu de *de facto* autoriteit van het land zijn. Verzoeker stelt ook nog dat zijn verklaringen omtrent de taliban inschattingen betreffen van de veronderstelde intenties en kennis van derde personen, hetgeen hem niet kan worden verweten. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich mag baseren op het geheel van de verklaringen van verzoeker ter beoordeling van zijn geloofwaardigheid, waarbij het verklaarde gedrag van derden een nuttig element kan vormen bij deze beoordeling. Dat verzoeker geen inzicht kan hebben in deze gedragingen, werpt geen ander licht op de motivering waarom de door verzoeker geschetste gang van zaken ongeloofwaardig wordt geacht.

Verzoeker acht vervolgens de stelling *“Dat uw vader u alleen verder zou laten reizen is echter opvallend, gelet op uw bewering dat uw familie vanwege zijn beweerde profiel voor het leger het land besloot te verlaten uit vrees voor de taliban (CGVS, p. 14).”* niet redelijk noch logisch en het is voor hem geenszins “opvallend” dat zijn vader hem verder zou laten reizen. Verzoeker meent dat het feit dat hij en zijn familie geviséerd worden door de taliban een oorzaak vormt voor het feit dat zijn vader hem adviseert verder te reizen. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan het geheel van de motieven en de concrete motivering dienaangaande die voor de duidelijkheid wordt hernomen en waarin ter verduidelijking onderlijning werd aangebracht:

*“Ook uw beweringen omtrent **het vervolg van uw beweerde problemen met de taliban** konden niet overtuigen. U verklaarde dat er tijdens de periode nadat uw vader met zijn werk voor het leger stopte en de machtsovername geen andere incidenten gebeurden (CGVS, p. 14). Gevraagd of de taliban u ooit persoonlijk benaderden, stelde u van niet (CGVS, p. 14). Verder benaderden de taliban niemand anders van uw familie dan uw vader, zo gaf u aan (CGVS, p. 14). Op de vraag om welke reden de taliban u zouden willen vermoorden, antwoordde u dat de taliban u als ongelovige zullen beschouwen omdat u naar Europa bent gekomen en u als niet-moslim zullen aanzien (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat toen u nog in Baghlan woonde, de taliban kwaad waren op u omdat u niet naar de madrassa ging en de koran niet leerde (CGVS, p. 14). Bijkomend gevraagd wat de taliban deden tegenover u, reageerde u dat ze niets deden omdat u toen nog te jong was, maar u soms sloegen toen u hen onderweg tegenkwam (CGVS, p. 14). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, kan uit de door u aangereikte verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. Daarnaast is uw verklaring soms geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in uw hoofde.*

Voorts verklaarde u dat het gasthuis waar u verbleef aan de grens van Iran en Turkije 's nachts door de politie werd aangevallen, waarna u uw familie kwijtraakte (CGVS, p. 12, 15). Gevraagd welke afspraken u maakte met uw familie voor de reis, antwoordde u dit niet te weten omdat uw vader en maternale oom een smokkelaar contacteerden (CGVS, p. 15). Op de vraag hoe jullie contact gingen houden tijdens de reis, reageerde u dat jullie altijd samen reisden (CGVS, p. 15). U wist verder niet te vertellen wat er met uw familie gebeurde nadat u samen met enkele andere jongens het gasthuis verliet (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u een week à tien dagen later Turkije bereikte en via een gsm van een andere jongen contact nam met uw vader, die u zei dat u alleen verder mocht reizen (CGVS, p. 12). Dat uw vader u alleen verder zou laten reizen is echter opvallend, gelet op uw bewering dat uw familie vanwege zijn beweerde profiel voor het leger het land besloot te verlaten uit vrees voor de taliban (CGVS, p. 14). Dat uw vader als enige over een gsm beschikte en jullie geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe jullie tijdens de reis met elkaar contact zouden houden mag evenzeer verbazen (CGVS, p. 15). Verwacht kan worden dat uw familie er alles aan zou doen om u te beschermen tegen de mogelijke risico's die deze reis met zich meebracht, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Verder beweerde u dat uw vader na zijn deportatie naar Afghanistan samen met uw moeder in Kabul ging wonen bij uw maternale oom, hetgeen echter ook sterk mag verbazen, gelet op uw bewering dat uw vader erg bang was voor de veiligheidssituatie ondanks uw stelling dat Kabul veilig was en daarom het land wilde verlaten (CGVS, p. 14). Zoals reeds gesteld kan het CGVS evenmin geloof hechten aan de latere beweerde verdwijning van uw vader, zodat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Daarenboven verklaarde u dat uw moeder het thans “niet slecht” stelt, en zei u dat uw moeder en jongere broers geen problemen hebben in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 16). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.” (eigen onderlijning). In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, maakt hij geenszins aannemelijk dat zijn vader, noch zijn familie, noch hijzelf gevisieerd wordt/werd door de taliban.

Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Hij betoogt dat de commissaris-generaal een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal. Hij hekelt dat daarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten, enzovoort, “die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van de beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren”. Wat betreft zijn bewering dat er geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan zijn minderjarigheid, wordt verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld. Verder laat verzoeker na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat familieleden van personen die voor het Afghaanse leger werkten een risicoprofiel hebben, kan gelet op wat voorafgaat niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zijn nood aan internationale bescherming te concretiseren, alwaar hij, gelet op wat voorafgaat in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog wijst op de belangen van het kind dient te dezen opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal zijn verklaringen op een al te subjectieve wijze heeft beoordeeld en er een eenzijdig negatieve interpretatie heeft aan gegeven, wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan zodat er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat er geen nood is aan internationale bescherming. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij, wier verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar verwestering. Ter staving van dit risico voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal e-mails d.d. 22 december 2022 van T. Ruttig van *Afghanistan Analysts Network* (bijlage 3).

Verzoekende partij haalt in dit verband vooreerst aan dat verwerende partij zich geenszins kan beperken tot de loutere motivering dat door haar geen concrete elementen werden aangebracht waaruit blijkt dat zij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Zij meent dat van haar niet kan worden verwacht dat zij dit zelf zou inroepen, *“gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, § 5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden”*. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar *“het gewijzigde denk- en maatschappijbeeld van verzoeker, zijn gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen en hoe die beïnvloed zijn door zijn verblijf als minderjarige in België gedurende meerdere jaren, nota bene tijdens zijn ‘vormende jaren’”*. Wat dit betreft, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt tijdens

haar persoonlijk onderhoud en dat het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoekende partij, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, hierover in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake haar situatie als terugkeerder en haar daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt.

Vervolgens benadrukt de Raad dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, stellende dat hij daar blijk heeft gegeven van een andere beleving van zijn religie dan degene die overeenstemt met de Afghaanse normen en dat deze invulling in geen geval overeenstemt met de invulling die de taliban en de huidige Afghaanse normen vereisen, dat hij niet geïnteresseerd is in de ramadan en aangeeft bepaalde religieuze normen te willen overtreden. Hij stelt ook dat hij in Afghanistan al een hekel had aan de madrassa aangezien hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de jongens door de taliban misbruikt werden en de verkeerde weg volgen en vervolgens taliban worden, waarmee verzoeker aangeeft dat hij zich hierdoor duidelijk opstelt tegen het beleid van de taliban. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij tijdens het interview ook verklaarde dat Afghanistan een gesloten samenleving is en dat hij in België autonomie heeft, waardoor hij duidelijk een waardeoordeel geeft over de geldende Afghaanse waarden en normen hetgeen volgens verzoeker van rebellie getuigt.

Verzoeker komt hiermee niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen, doch stelt de pertinente motivering die steun vindt in het administratief dossier niet in een ander daglicht. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete vaststellingen op basis van de door hem afgelegde verklaringen die pertinent zijn en hier worden hernomen:

“Tot slot verklaarde u dat de taliban u zouden viseren vanwege het feit dat u niet naar de madrassa ging en geen koranles volgde, zodat zij u als niet-moslim zouden beschouwen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u een hekel had aan de madrassa omdat de jongens die daar heen gingen door de taliban werden misbruikt gezien ze jihad moesten doen tegen de soldaten en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 14). U stelde in dit verband dat u nooit koranles volgde en niet geïnteresseerd bent in het volgen van de ramadan (CGVS, p. 14, 16). Evenwel laat u na enige andere concrete elementen aan te brengen over waarom u geen praktiserende moslim zou zijn en/of over de eventuele impact hiervan op uw (godsdienstige) identiteit of op uw mogelijkheid om zich ingeval van terugkeer zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving. U verklaarde bovendien dat u hier in België een moskee bezocht tijdens het Suiker- en Offerfeest en dat u nog bidt in het centrum (CGVS, p. 7). Daarnaast antwoordde u bevestigend op de vraag of u moslim en Pashtun bent (CGVS, p. 7).”

Overigens gaat verzoeker eraan voorbij dat hij enerzijds verklaarde dat de taliban hem nooit persoonlijk hebben benaderd en ze niets tegen hem deden omdat hij te jong was om anderzijds aan te geven dat ze hem sloegen hoen hij hen onderweg zag (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Niet alleen is dit tegenstrijdig te noemen, ook blijkt uit zijn verklaringen niet dat de taliban zich omwille van zijn leeftijd tot zijn vader zou hebben gericht, hetgeen in de gegeven omstandigheden wel kon worden verwacht indien de taliban ervan op de hoogte zou zijn dat hij niet naar de madrassa ging en geen koranles volgde, zodat zij hem als niet-moslim beschouwden. Te meer zoals blijkt uit wat voorafgaat er geen geloof kan worden gehecht aan het werk van verzoekers vader voor het Afghaanse leger en het gegeven dat zijn vader hiervoor

werd gevisieerd door de taliban. In het licht van wat voorafgaat kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers bewering door de taliban te zijn gevisieerd omwille van het feit dat hij niet naar de madrassa ging en geen koranles volgde.

Waar volgens verzoeker het hebben van een christelijke vriendin ook getuigt van een andere beleving van zijn religie die geldt in het huidige Afghanistan en wordt afgedwongen door de taliban, licht hij dit niet concreet toe. De in de bestreden beslissing gegeven motivering is pertinent en wordt ook hier hernomen: *“U verklaarde bovendien dat u hier in België een moskee bezocht tijdens het Suiker- en Offerfeest en dat u nog bidt in het centrum (CGVS, p. 7). Daarnaast antwoordde u bevestigend op de vraag of u moslim en Pashtun bent (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u hier in België naar school gaat, alcohol wil drinken en een relatie heeft met een Italiaans meisje, Lodevika (CGVS, p. 16). U stelde dat u sinds zeven maanden samen bent en elkaar kent van school (CGVS, p. 16). Gevraagd of jullie elkaar soms zien buiten school, antwoordde u van niet omdat ze problemen heeft met haar familie en zij niet willen dat ze als christen contact heeft met een moslim (CGVS, p. 16). Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie zou hebben met een westerse meisje – over wie u slechts beperkte verklaringen aflegde– kan evenwel niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U identificeerde zichzelf gedurende uw onderhoud bij het CGVS overigens ook als moslim (CGVS, p. 7, 16). U toont evenmin aan dat u door uw relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Op basis van voorgaande bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”* Verzoeker plaatst ook deze vaststellingen niet in een ander licht. De argumentatie dat uit algemene informatie blijkt dat een seksuele relatie buiten het huwelijk verboden zou zijn in Afghanistan, kan hier evenmin afbreuk aan doen. Dergelijke informatie wordt niet door verzoeker geconcretiseerd gezien hij nergens verklaard heeft een seksuele relatie te hebben met zijn beweerde vriendin, zoals overigens ook blijkt uit de bovenstaande motivering. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze de relatie die hij beschrijft met een meisje in België in Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot de perceptie van het hebben van een buitenhuwelijkse relatie met iemand die geen moslim is en een ander geloof aanhangt.

Met de verwijzing naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat de jongens in de madrassa door de taliban misbruikt werden en de verkeerde weg volgen en vervolgens taliban worden, alsook naar zijn verklaring dat Afghanistan een gesloten samenleving is en dat hij in België autonomie heeft, waarmee verzoeker van oordeel is dat hij zich hierdoor duidelijk opstelt tegen het beleid van de taliban en een waardeoordeel geeft over de geldende Afghaanse waarden en normen hetgeen volgens verzoeker van rebellie getuigt, licht verzoeker niet toe op welke wijze hij hierdoor concreet negatief zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. De stelling dat de jongens in de madrassa de verkeerde weg volgen en vervolgens taliban worden, alsook dat Afghanistan een gesloten samenleving is en dat hij in België autonomie heeft, kan bezwaarlijk volstaan als een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst worden. Het louter aangeven dat hij alcohol drinkt volstaat hiertoe evenmin.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zij vergenoegt zich er in dit kader verder toe te verwijzen naar haar jeugdige leeftijd, haar verblijf gedurende enige tijd in Europa en algemene landeninformatie. Uit de door haar aangehaalde landeninformatie kan, in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, echter niet worden afgeleid dat er in hoofde van eenieder die aangeeft minderjarig te zijn en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende

veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij laat daarenboven na om de door haar aangehaalde landeninformatie ook maar enigszins *in concreto* te betrekken op haar eigen persoon en situatie. Zij toont op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate haar verblijf in Europa als minderjarige haar zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat of waarom het voor haar persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door haar familie met wie zij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in haar land en regio van herkomst. Aldus toont verzoekende partij hoegenaamd niet *in concreto* aan dat zij ten gevolge van haar verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

De Raad onderstreept hierbij dat verzoeker tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu hij er tot de 6^e graad naar school ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Voorts staat hij in contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 10) en bedient hij zich nog van een tolk Pashtou. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, die Afghanistan in augustus 2021 verliet en ondertussen ongeveer twee jaar (sinds mei 2022) in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan hij zich desgevallend bij zijn lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Uit de door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde verklaring dat zij in België naar school gaat, dat zij hier Belgische vrienden heeft, dat zijn paternale neef een zeven à acht jaar in België woont, dat hij hier bijgevolg zowel een sociaal als familiaal netwerk heeft, dat hij zich actief openstelt voor andere culturen en de ontwikkeling van nieuwe ideeën en zich integreert in de samenleving, blijkt hoogstens dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren, doch dit toont niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Dit blijkt evenmin uit de door verzoeker bij de ter zitting neergelegde aanvullende nota waarbij documenten inzake het door hem gevolgde onderwijs worden gevoegd en foto's met zijn vriendin noch uit de foto's van activiteiten in België die werden gevoegd bij de aanvullende nota van 8 maart 2024.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haar hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen en dat zij daardoor dermate negatief zou worden bejegend dat er gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming).

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een conservatief en ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij in het algemeen wijst op de vrees voor controle van haar smartphone en/of haar sociale media-account(s) aan een checkpoint, bemerkt de Raad dat verzoekende

partij niet concreet aantoont dat de inhoud van haar smartphone en/of sociale media-account(s) van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud hierop te wissen.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met

hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest “*M’bodj*” over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaal-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precare sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 111).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Omtrent de overvloedig aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Baghlan.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Daar waar zij haar herkomst uit de provincie Baghlan benadrukt, stelt de Raad vast dat zij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar zij in dit verband verwijst naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* (CNDA) van 14 februari 2023, duidt de Raad erop dat, nog daargelaten dit arrest niet bindend is voor de Belgische asielinstanties, in dit arrest geoordeeld wordt dat hoewel er in de provincie Nangarhar (en Baghlan) sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dit willekeurig geweld evenwel geen hoog niveau bereikt en een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van het geweld in deze provincie het gevolg is van gerichte aanvallen, en dat in deze context derhalve een hoog niveau van individuele elementen vereist is om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen. Zulks wordt eveneens gesteld in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 (zie p. 124-125), waarnaar overigens verwezen wordt in dit arrest. Vervolgens werd door het CNDA vastgesteld dat er in hoofde van de betrokkene, afkomstig van de provincie Nangarhar, geen dergelijke individuele elementen voorhanden waren waaruit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld kon blijken en dat derhalve geen nood aan subsidiaire bescherming aangetoond werd.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden door *in casu* de taliban, onderstreept de Raad nog dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (zie *supra*) en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF